

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U RIJECI

Erazma Barčića 5

Poslovni broj: 10 UsI-1203/16-12

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Upravni sud u Rijeci, po sutkinji Danici Vučinić dipl. iur., uz sudjelovanje zapisničarke Sanje Misirača, u upravnom sporu tužitelja kojeg zastupa opunomoćenik , odvjetnik , protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, kojeg zastupaju službene osobe , uz sudjelovanje zainteresirane osobe , radi rješavanja spora između korisnika i operatora, 18. rujna 2017.,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja odluke Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/16-01/379, URBROJ: 376-05/BI-16-22 (IM) od 18. srpnja 2016., te radi vraćanja predmeta tuženiku na ponovni postupak.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova ovoga spora.

Obrazloženje

Odlukom Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti KLASA: UP/I-344-08/16-01/379, URBROJ: 376-05/BI-16-22(IM) od 18. srpnja 2016., odbijen je zahtjev za rješavanje spora korisnika , vlasnika obrta iz , operatorom javnih komunikacijskih usluga kao neosnovan.

Tužitelj je ovom Sudu pravodobno podnio tužbu kojom osporava zakonitost rješenja tuženika, te u binome navodi da je tužitelj 10. studenog 2014. predao i od strane , da je prihvaćen zahtjev za fiksnim uslugama i da je nastao ugovorni odnos koji je i danas na snazi, da je nakon proteka više od mjesec dana od sklapanja predmetnog ugovora uložio prigovor u kojem je zatraženo što skorije ostvarenje priključka i u odgovoru na prigovor, da nije naznačeno vrijeme odobrenja predmetnog priključka već da je naznačeno da je za realizaciju zahtjeva potrebno proširenje mreže i nakon zaprimanja odgovora na prigovor, da je tužitelj podneskom od 16. veljače 2015. zatražio informaciju o telefonskim brojevima pod kojima će biti dodijeljena telefonska linija kao bi mogao tiskati neophodnu poslovnu dokumentaciju obrta, na koji podnesak zainteresirana osoba nije odgovorila, pa je 24. ožujka 2015. uloženo prigovor zainteresiranoj osobi u kojem je zatraženo ostvarenje ugovorenog priključka u roku od 15 dana, uz dodjelu telefonskih brojeva, na koji prigovor je zainteresirana osoba odgovorila 26. ožujka 2015. na način da se pozvala na odgovor od 16. siječnja 2015., uz naznaku da dok se ne napravi proširenje mreže, odnosno nadogradnja, da zahtjev nije moguće realizirati iz čega da je vidljivo da stav tuženika da je „zahtjev za uslugama , u konačnici odbio jer na određenoj lokaciji gdje korisnik traži usluge uključene u poslovni paket, nema tehničkih mogućnosti“, nije u skladu s činjenicama, te se poziva na članak 3. Općih uvjeta poslovanja . Stoga tužitelj i dalje tvrdi da je 10. studenoga

2014. predao i da je od strane zainteresirane osobe prihvaćen zahtjev za fiksnim uslugama, odnosno da je nastao ugovorni odnos koji je danas na snazi, pa time pobija stav tužitelja da je zahtjev odbije i ukoliko se napravi uvid u odgovor zainteresirane osobe od 26. siječnja 2015., da je vidljivo da je zahtjev tužitelja uvršten na listu čekanja što je također u suprotnosti sa stavom tuženika da je zahtjev u konačnici odbijen, kao i stav tuženika da je zainteresirana osoba raskinula pretplatnički ugovor, da ne odgovara utvrđenim činjenicama. Tužitelj također osporava stav zainteresirane osobe, koji je prihvatio i tuženik da nema tehničkih mogućnosti za aktivaciju traženih univerzalnih usluga preko fiksne mreže na spornoj adresi korisnika, te ističe kako tužitelj nije mogao sudjelovati u utvrđivanju postojanja tehničkih mogućnosti na predmetnoj lokaciji provedenom od strane zainteresirane osobe i kako tuženik, niti nakon pisanog traženja dostave preslike dodatnog očitovanja zainteresirane osobe o tehničkim mogućnostima, nije dostavio tužitelju, na što ima pravo, te navodi da adresa na kojoj traži aktivaciju fiksnih usluga se nalazi između naselja Garica i naselja Kampelje u kojima postoje aktivne usluge preko fiksne mreže, a sama lokacija da se nalazi 500 metara prije najudaljenije točke u naselju Kampelje i napominje kako je na predmetnu nekretninu u vlasništvu tužitelja, u sklopu vodnog priključka, postavljena infrastruktura za postavljanje fiksne mreže, u vlasništvu javnog komunalnog trgovačkog društva Ponikve eko otok Krk d. o. o. i svima ponuđeno u zakup i da su time stvoreni tehnički preduvjeti za ostvarenje fiksne usluge. Nadalje navodi kako je tuženik zaključkom od 25. svibnja 2016. zatražio od tužitelja da se u roku od osam dana očituje odustaje li od zahtjeva za rješavanje spora s obzirom da je zainteresirana osoba omogućila pristup univerzalnim uslugama, da je 7. srpnja 2016. zainteresirana osoba ponovno dostavila novi zahtjev za fiksnim uslugama, te je zatražen potpis i pečat na isti u roku od osam dana uz napomenu da ukoliko na lokaciji nema tehničkih mogućnosti za aktivaciju univerzalnih usluga, da će zainteresirana osoba uz suglasnost tužitelja uspostaviti zamjensko tehničko rješenje za pristup univerzalnim uslugama. Na predmetni novi zahtjev tužitelja odgovara podneskom od 19. srpnja 2016. u kojem navodi kako već postoji potpisani usvojen zahtjev iz 2014., koji je još na snazi i da je nejasno zbog čega bi uz već postojeći, bilo potrebno potpisivati novi zahtjev i tužitelj inzistira i traži da se postupi po zahtjevu iz 2014., te navodi kako je vidljivo da tuženik nije objektivno i potpuno utvrdio činjenično stanje već da je prihvatio iskaz zainteresirane osobe o tehničkim mogućnostima za aktivaciju univerzalnih usluga putem fiksne mreže, a tuženik da je po službenoj dužnosti trebao utvrditi činjenično stanje po tom pitanju. Tužitelj ističe kako nadogradnja mreže iziskuje troškove koji su razumni i nisu nesrazmjerni troškovima drugih korisnika u naseljima Garica i Kampelje i da je očito da se radi kako o inatu, tako i o diskriminaciji tužitelja od strane zainteresirane osobe i obzirom da svi pretplatnici u naseljima Garica i Kampelje koriste univerzalne usluge putem fiksne mreže, da je inzistiranje da tužitelj koristi zamjensko tehničko rješenje za pristup univerzalnim uslugama predstavlja diskriminaciju i stoga predlaže da se poništi odluka tuženika.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako u cijelosti prigovara svim navodima iz tužbe, te napominje kako je, kao operator univerzalne usluge obavezan korisnicima, pa tako i tužitelju omogućiti isključivo univerzalnu uslugu sukladno članku 35. stavku 2. točke 1. Zakona o elektroničkim telekomunikacijama i uvidom u zahtjev od 10. studenoga 2014. da je razvidno da se isti odnosi na, uslugu, odnosno između ostalog ADSL uslugu, koja ne predstavlja univerzalnu uslugu jer se istom postižu veće brzine interneta od one koje su određene univerzalnom uslugom, a u vrijeme tužiteljeva zahtjeva iz 2014. da je univerzalna usluga pristup internetu obuhvaćala brzinu od 144,8 Kbit/s, dok je člankom 25. Pravilnika o univerzalnim uslugama propisano da od 1. siječnja 2015. univerzalna usluga koja se odnosi na brzinu prijenosa podataka iznosi 1Mbit/s i da je u konkretnom slučaju utvrđeno kako bi operator bio spreman poštivati svoje obveze osiguranja univerzalne usluge

putem mobilne mreže, odnosno uspostavom zamjenskog tehničkog rješenja putem FGSM uređaja što je tužitelj odbio. Navodi kako je operator nakon prihvatanja zahtjeva utvrdio okolnosti koje je detaljno opisao u svom očitovanju a koje su dovele do nemogućnosti aktivacije željene usluge i postupio sukladno Općim uvjetima poslovanja te odustao od prihvaćenog zahtjeva za uslugom i raskinuo pretplatnički odnos s tužiteljem prije aktivacije usluge i u vrijeme raskida pretplatničkog ugovora da nije bio propisan poseban oblik odustanka od zahtjeva, već da se sama neaktivacija usluge u propisanim rokovima smatra raskidom pretplatničkog ugovora, što da je potvrđeno i presudom naslovnog suda od 17. ožujka 2016. pod poslovnim brojem 2 UsI-1510/13-32 od i kad bi se tužitelj u konačnici ipak odlučio za korištenje univerzalne usluge da ima mogućnost potpisa novog zahtjeva u kojem će biti navedene usluge koje je operator u mogućnosti i obvezan pružati, obzirom da zahtjev kao dio pretplatničkog ugovora mora sadržavati ispravne i jasne podatke o usluzi. U odnosu na točke IV. i V. tužbe, tuženik se protivi dokaznim prijedlozima tužitelja, osobito saslušanju svjedoka, obzirom da njihov iskaz ne može imati utjecaj na ishod postupka jer činjenica da susjedi imaju ili nemaju uslugu koju tužitelj želi nije od utjecaja na ovlasti tuženika niti može promijeniti činjenicu da tuženik ne može naložiti , pružanje usluga izvan okvira univerzalne usluge, niti je tužitelj ovlašten naložiti operatoru tehnologiju putem koje će osigurati univerzalnu uslugu, pa se stoga i očevid ukazuje irelevantnim i stoga predlaže da se odbije tužbeni zahtjev.

Tužitelj se podneskom od 4. studenoga 2016. očitovao na odgovor na tužbu tuženika, te još jednom ističe kako je još uvijek na snazi ugovorni odnos iz 2014. te navodi kako je stav tuženika da nije ovlašten narediti operateru ispunjenje navedene usluge, jer pružanje iste ovisi isključivo o poslovnoj odluci operatera, da je suprotan odredbi članka 35. stavak 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama, kao i odredbi članka 12. stavka 1. točke 11. istog Zakona. Nadalje ističe da zainteresirana osoba u svojoj ponudi kako 2014. tako ni danas nema takozvanu univerzalne usluge već razne vrste odnosno takozvane pakete fiksnih i mobilnih usluga i još jednom ističe kako je zainteresirana osoba putem svoje poslovne odluke pristao na pružanje univerzalne usluge putem fiksne mreže, te u nastavku ponavlja već iznijete navode u tužbi.

U ovom upravnom sporu 11. rujna 2017. održano je ročište za raspravu u prisutnosti opunomoćenika tužitelja i tužitelja osobno, te službenih osobe tuženika, a u odsutnosti uredno pozvane zainteresirane osobe, u skladu s odredbom članka 39. stavka 2. u svezi s člankom 37. stavkom 3. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, broj 20/10, 143/12, 152/14, 94/16 i 29/17, u nastavku teksta: ZUS), te je strankama u skladu s člankom 6. ZUS-a dana mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima drugih stranaka, te o svim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora

Opunomoćenik tužitelja je ustrajao kod svih navoda iz tužbe i kasnije dostavljenih podnesaka, kao i kod dokaznih prijedloga.

Službena osoba tuženika je ostala pri navodima iz obrazloženja osporenog rješenja i odgovora na tužbu, te je napomenula da je u ovom istom postupku odlukom Visokog upravnog suda potvrđena prvostupanjska odluka suda i protivi se predloženim dokaznim prijedlozima.

Sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju koja se nalazi u spisu predmeta upravnog postupka u kojem je donesena osporena odluka, te u spisu ovog spora. Sud je odbio u sporu provesti predložene dokaze od strane tužitelja, ocijenivši te dokazne prijedloge suvišnima za rješavanje ovoga spora kraj činjenica koje su u ovom sporu nesporne, te činjenica koje su utvrđene uvidom u dokumentaciju koja prileži spisu predmeta upravnoga postupka i ovoga upravnog spora, a što će se u nastavku obrazložiti.

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja, Sud je nakon provedene rasprave, utvrdio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

Odredbom članka 35. stavka 1. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ broj: 73/08, 90/11, 133/12, 80/13 i 71/14, dalje ZEK), propisano je da univerzalne usluge moraju biti dostupne svim krajnjim korisnicima usluga po pristupačnoj cijeni na cijelom području Republike Hrvatske, na temelju razumnog zahtjeva krajnjeg korisnika usluga, neovisno o njihovoj zemljopisnoj lokaciji. Univerzalne usluge pružaju se uz uvažavanje načela objektivnosti, transparentnosti, razmjernosti i nediskriminacije te uz što manje narušavanje tržišnog natjecanja.

Odredbom članka 35. stavak 2. točka 1. ZEK-a, propisano je da univerzalne usluge iz stavka 1. ovoga članka obuhvaćaju jednu ili više sljedećih usluga: pristup javnoj komunikacijskoj mreži i javno dostupnim telefonskim uslugama na nepokretnoj lokaciji, što omogućuje govornu komunikaciju, komunikaciju putem telefaksa i podatkovnu komunikaciju, uz brzine prijenosa podataka koje omogućuju djelotvoran pristup internetu, uzimajući u obzir raširene tehnologije kojima se koristi većina pretplatnika, kao i tehnološku ostvarivost.

Odredbom članka 41. ZEK-a, propisano je da se prava i obveze iz pretplatničkog odnosa između operatora javnih komunikacijskih usluga i pretplatnika tih usluga uređuju njihovim međusobnim ugovorom (u daljnjem tekstu: pretplatnički ugovor) (stavak 1.). Pretplatnički ugovor i opći uvjeti poslovanja iz članka 42. ovoga Zakona moraju biti pisani jednostavnim jezikom, razumljivim prosječnom korisniku usluga, za razumijevanje kojeg nije potrebno posebno obrazovanje (stavak 2.). Operatori javnih komunikacijskih usluga moraju temeljiti pretplatničke ugovore na općim uvjetima poslovanja i cjeniku usluga, u skladu s odredbama članka 42. i 42.a ovoga Zakona. Svaki krajnji korisnik usluga ima pravo sklopiti pretplatnički ugovor na temelju objavljenih općih uvjeta poslovanja iz članka 42. i cjenika usluga iz članka 42.a ovoga Zakona (stavak 3.). Sastavni dio pretplatničkog ugovora čine opći uvjeti poslovanja, uvjeti korištenja usluga i cjenik usluga za koje se taj ugovor sklapa. Pretplatnički ugovor mora sadržavati odredbe koje su utvrđene posebnim zakonom kojim je uređena zaštita potrošača, te drugim posebnim propisima. Obvezno trajanje pretplatničkog ugovora ne može biti dulje od dvije godine, pri čemu operatori javnih komunikacijskih usluga moraju nuditi i pretplatničke ugovore u trajanju od jedne godine. Ugovori sklopljeni putem sredstava daljinske komunikacije ili elektroničke trgovine, kao i ugovori sklopljeni izvan poslovnih prostora operatora, moraju sadržavati odredbe u skladu s posebnim propisima (stavak 4.).

Predmetna stvar vezana je uz zahtjev tužitelja od 10. studenog 2014. radi pružanja usluga od strane [redacted] koje se odnose na Poslovni paket, uz uključenje određenih dodatnih usluga, a koji zahtjev je odbijen jer na lokaciji gdje tužitelj traži navedene usluge, nema tehničkih mogućnosti za pružanje istih, što je sukladno članku 4. Općih uvjeta [redacted]. Tužiteljev zahtjev se odnosi na [redacted] uslugu, koja uključuje i ADSL uslugu, koja ne predstavlja univerzalnu uslugu, jer se istom postižu veće brzine interneta od one koje su određene univerzalnom uslugom. U vrijeme podnošenja zahtjeva iz 2014., univerzalna usluga pristupa internetu temeljem Pravilnika o univerzalnim uslugama („Narodne novine“, broj 146/12), obuhvaćala je brzinu od 144,8 kbit/s, dok je člankom 25. istog Pravilnika propisano da od 1. siječnja 2015. Univerzalna usluga koja se odnosi na brzinu prijenosa podataka iznosi 1 Mbit/s.

Obzirom na zahtjev tužitelja od 10. studenog 2014., [redacted] je u svom očitovanju naveo kako bi u konkretnom slučaju trebalo izvršiti proširenje javne komunikacijske mreže što da [redacted] trenutno nema u planu, zbog čega je i zahtjev tužitelja odbijen odlukom povjerenstva za pritužbe potrošača pri [redacted] od 2. ožujka 2016. Stoga je [redacted] ponudio osiguranje javnih komunikacijskih usluga preko mobilne javne komunikacijske mreže, smatrajući da je FGSM i mobilni Internet jedino razumno rješenje za pružanje zamjenskih usluga tužitelju na navedenoj adresi, a ukoliko to isti ne prihvati, što i nije, može se raskinuti pretplatnički ugovor. Naime,

SLIKA 1

prema navodima tuženika, korištenje usluga putem mobilne mreže, odnosno FGSM uređaja, predstavlja osiguravanje određenih univerzalnih usluga na fiksnoj lokaciji jer predstavlja realizaciju fiksnog priključka, koji radi na nepokretnoj mreži putem pokretne tehnologije i instalira se na mjestima gdje ne postoji mogućnost priključenja korisnika na fiksnu mrežu.

Stoga tuženik osnovano ističe da zahtjev tužitelja nadilazi okvire tada propisane univerzalne usluge, da korisnik ne može birati tehnologiju pružanja univerzalne usluge, te da je ponudom tehnologije FGSM operator (11) ponudio jedan od načina realizacije univerzalne usluge, ispunivši na taj način obveze koje u tom pogledu ima kao operator univerzalnih usluga.

Pri takvom stanju stvari, imajući na umu stvarnu nadležnost tuženika u sporovima između krajnjeg korisnika usluga i operatora javnih komunikacijskih usluga u pogledu povrede odredaba pretplatničkog ugovora, nije odlučna okolnost je li došlo do raskida ugovora. Sud razumije da tužitelji svoj položaj u spomenutoj situaciji sagledavaju u cjelini i rješavanje te situacije ne ulazi u okvire stvarne nadležnosti samo ovdje tuženika, već u pojedinim segmentima i u nadležnost redovnog sudstva, na što je tuženik pravilno ukazao u obrazloženju osporavane odluke te u ovome sporu. Stoga je Sud suglasan sa stajalištem tuženika da se u kontekstu propisa na tome pravnom području ugovor može smatrati raskinutim izostankom aktivacije usluge u za to ugovorenom roku, te nastavnim propuštanjem operatora da poduzima bilo koju radnju na teret korisnika koja bi svoju podlogu imala u ugovoru, čemu je u prilog u konkretnom slučaju išlo i obavješćivanje korisnika o nemogućnosti pružanja zatražene usluge.

Neosnovan je i tužbeni navod o diskriminatornom postupanju u odnosu na tužitelja, jer ponuda univerzalne usluge u okvirima propisa važećih u predmetnom razdoblju ne može ukazivati na povredu načela nediskriminacije i tužitelj nije dokazao da je u predmetnom razdoblju u odnosu na njega postupano diskriminatorno.

Ishod ovoga upravnog spora nije zapreka za ostvarivanje zaštite eventualno povrijeđenih prava tužitelja putem suda koji je stvarno i mjesno nadležan za rješavanje sporova povezanih s pravnim odnosima između tužitelja i zainteresirane osobe koji izlaze iz sfere stvarne nadležnosti ovdje tuženika.

Sukladno prethodnom, osporena odluka tuženika ocjenjuje se zakonitom, pa je stoga trebalo na temelju članka 57. stavka 1. ZUS- tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan.

Točka II. izreke presude temelji se na odredbi članka 79. stavak 4. ZUS-a, koja propisuje da stranka koja izgubi spor u cijelosti snosi sve troškove spora.

U Rijeci, 18. rujna 2017.

S u t k i n j a

Danica Vučinić, dipl. iur., v. r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokome upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog Suda u pet primjerka, u roku od 15 dana od dana dostave presude.

Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Dostaviti:

- opunomoćeniku tužitelja

- tuženiku Hrvatskoj regulatornoj agenciji za mrežne djelatnosti, 10 000 Zagreb, R. Frangeša Mihanovića 9

- zainteresiranoj osobi

- Vladi Republike Hrvatske radi objave presude u „Narodnim novinama“

Postotak otpisivanja – ovlaštena službenica:

Sanja Misirača

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primijeno:	22.9.2017. 9:12:28		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/16-01/38	-04		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-17-8		0	

d1977773